

## Arrest

nr. 53 345 van 17 december 2010  
in de zaak RvV X / IV

In zake:           1. X  
                      2. X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op het arrest nr. 51 740 van 26 november 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2010 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, voogd W. DHAENENS, en hun advocaat N DE NUL, loco advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 december 2008 en hebben zich vluchteling verklaard op 6 januari 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 9 november 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 14 januari 2010.

1.3. Op 13 juli 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 14 juli 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Aangaande RASOULY Mansoor:

**“ A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit Mazar-e Sharif. De commandant A.(...) K.(...) zou, via zijn moeder, uw familie hebben benaderd om uw minderjarige zus, S.(...) R.(...) (OV 6.367.945 en CG 09/10169), ten huwelijk te vragen. Deze commandant was al getrouwd en was een ouder persoon. Uw familie weigerde haar aan hem uit te huwelijken. Op een dag zou de commandant zelf naar jullie huis zijn gekomen. Hij zou uw zus hebben meegenomen. Daarbij werd geweld gebruikt tegenover uw familie. De commandant bracht uw zus onder bij diens moeder die haar na twee dagen hielp ontsnappen. Uw zus ging naar uw oom die in dezelfde wijk woonde. U en uw familie hebben haar daar vervoegd. Twee dagen nadien heeft uw familie u, samen met uw zus, uit Afghanistan weggestuurd uit vrees voor die commandant. U reisde samen met uw zus via een smokkelaar illegaal naar Griekenland waar op 3 oktober 2008 uw vingerafdrukken werden genomen. Vanuit Griekenland reisde u met valse paspoorten naar België waar u op 27 december 2008 aankwam. Op 6 januari 2009 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een “taskara” (Afghaans identiteitsbewijs) voor.*

**B. Motivering**

*Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.*

*In casu dient echter, na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag, te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.*

*Vooreerst verwijst het CGVS naar de beslissing die werd genomen in het kader van de asielaanvraag van uw zus S.(...) R.(...), die u vergezelfde van Afghanistan naar België. Er werd haar de vluchtelingenstatus geweigerd omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is (zie beslissing zus 09/10169). Omdat uw vertrek uit Afghanistan ook steunt op diezelfde problemen, kan u de vluchtelingenstatus evenmin worden toegekend. Ook u legde geen enkel document neer ter staving van het asielrelaas. U legde weliswaar een identiteitsbewijs neer, maar deze kan enkel uw identiteit staven, zonder meer.*

*Daarenboven zijn ook uw verklaringen dermate vaag en onsamenhangend waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Zo stelt het CGVS vast dat u op geen enkele wijze duidelijk kan maken wanneer de beweerde feiten zich precies hebben afgespeeld én wanneer u Afghanistan dan heeft verlaten. U kon uw vertrek ook niet kaderen door deze te linken aan een andere gebeurtenis of een (religieus) feest (zie gehoorverslag CGVS 14/01/2010 p.4 en 5). U verklaarde eerst dat de “Ramadan” van dat jaar juist viel terwijl u onderweg was (zie gehoorverslag CGVS p.5). Nadien verklaarde u minder dan een maand onderweg te zijn geweest. Geconfronteerd met de vaststelling dat in die maand dan de Ramadan viel, stelde u niet te weten wanneer uw vertrek was ten opzichte van de Ramadan. Gezien het religieuze én sociale belang van de jaarlijkse vastenperiode, is het niet geloofwaardig dat u blijkbaar niet weet te verduidelijken of u het begin van de vasten nog thuis in Afghanistan heeft meegemaakt of niet. U wist evenmin te zeggen in wel seizoen u Afghanistan heeft verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.6). U gaf enkel vaag aan dat het niet te warm en niet te koud was. Bovendien ontkenden zowel u als uw zus, ten overstaan van de asielinstanties, dat op 3 oktober 2008 in Griekenland uw vingerafdrukken werden genomen door de Griekse autoriteiten, hetgeen blijkt uit informatie die in het administratieve dossier zit (zie gehoorverslag CGVS p.6 en zus p.16). Dit betekent evenzeer dat aan uw verklaringen dat u ongeveer één maand onderweg was geen geloof kan worden gehecht aangezien uit de informatie blijkt dat u pas een drietal*

maanden nadat in Griekenland uw vingerafdrukken werden genomen, in België bent aangekomen (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Aldus ontstaat het vermoeden dat u bepaalde zaken betreffende jullie vertrek en reisroute niet waarheidsgetrouw weergeeft. Men kan redelijkerwijs verwachten dat u bij het indienen van een asielaanvraag van bij aanvang van de asielprocedure, spontaan, een waarheidsgetrouwe en zo volledig mogelijke getuigenis aflegt omtrent de elementaire gegevens van uw asielaanvraag ("Handbook on procedures and criteria for determining refugee status", UNHCR, 1992, p.48-49). Uw verblijf in andere regio's of landen alvorens uw asielaanvraag in België betreft een elementair gegeven van uw asielaanvraag. Dat in Griekenland uw vingerafdrukken zouden zijn genomen door een medewerker van de smokkelaar die u naar hier bracht, is geenszins een afdoende verklaring. Het gaat hier duidelijk om de vingerafdrukken, genomen door de Griekse autoriteiten, hetgeen u steevast ontkende toen u hiermee werd geconfronteerd. In hetzelfde verband zouden jullie ook heel snel na de ontsnapping van uw zus, nl. binnen een tijdspanne van twee dagen, Afghanistan hebben verlaten. Dit is weinig geloofwaardig, een dergelijke reis vergt een zekere organisatie die toch enige tijd in beslag neemt. Temeer u zelf ook verklaart dat uw vader zijn winkel en huis moest verkopen om de smokkelaar te betalen. Het is weinig aannemelijk dat hij dit alles op twee dagen tijd zou hebben kunnen regelen (zie gehoorverslag CGVS p. 16).

Vervolgens stelt het CGVS vast dat uw kennis aangaande de persoon die uw zus wilde huwen dermate vaag en beperkt is, dat de geloofwaardigheid van uw relaas hierdoor verder wordt ondermijnd. Zo is het zeer opmerkelijk dat ook u geen enkel idee hebt hoe die commandant uw zus zou kennen en haar vervolgens als bruid tot zich wou nemen. U gevraagd of de moeder van Arash Khan, die bij jullie thuis kwam om de zaak te bemiddelen, hierover dan niks heeft gezegd antwoordde u kortweg dat deze oude vrouw niet veel zei (zie gehoorverslag CGVS p.12). Over de commandant zelf weet u ook niet zoveel te vertellen. Zo wist u dat hij vroeger een commandant is geweest, maar voor wie of wat hij vocht of aan welke zijde hij stond kon u niet vertellen. U wist enkel dat hij lang geleden de "Jihad" heeft gevoerd. U kon dermate weinig informatie geven over die persoon hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt. Als oudste zoon in het gezin moet u van uw ouders toch bepaalde zaken hebben vernomen, te meer zij de situatie ernstig genoeg achtten om uw zus, samen met ú, naar het buitenland te sturen. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet meer informatie kan geven.

Alsook dient op het volgende te worden gewezen. U zou na uw vertrek nog drie maal telefonisch contact hebben gehad met uw achtergebleven ouders. Bizar genoeg zou u hen zelf niet hebben kunnen bellen niettegenstaande uw vader in Afghanistan over een mobiele telefoon beschikte. U zou immers het nummer van uw vader niet kennen omdat u uw oude GSM, inclusief telefoonnummers, in Brussel zou hebben kwijtgespeeld, alhoewel u niet meer weet wanneer dit is gebeurd. Dit is op zich al weinig geloofwaardig aangezien kan worden aangenomen dat u het nummer van uw vader zou weten te herinneren of via een andere weg zou kunnen achterhalen. Uw vader zou er echter wel in zijn geslaagd uw GSM-nummer in België te achterhalen, en dit via een vriend (A.(...)) die in Brussel woont en die uw nummer zou hebben doorgegeven aan een tussenpersoon in Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS p. 9-10 en 13). Alhoewel dit alles vrij onwaarschijnlijk klinkt, moet toch opgemerkt dat indien het voor uw ouders in Afghanistan mogelijk was jullie nummer te achterhalen het omgekeerde vanuit België zeker en vast ook mogelijk moet zijn, eventueel via de hierboven vermelde A.(...). Het lijkt erop dat jullie weinig moeite doen om jullie ouders, die mogelijks nog problemen kunnen ondervinden met Commandant A.(...), zelf te contacteren en eventueel meer informatie aangaande hun actuele situatie te vergaren. U brengt in dit verband geen extra elementen aan. Nochtans is dit alles bijzonder essentieel voor de beoordeling van de door u beweerde vrees voor vervolging en doet dit aldus afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen kan u de Vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afgaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA-research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009

in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapende conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid. Maar het stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van anti-regeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Mazar-e Sharif te worden beoordeeld. Het UNHCR vermeldde op 6 oktober 2008 de provincies Sar-e Pul, Balkh, Samangan en Badakhshan niet als onveilige provincies. Ook uit de meer recente informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat geen enkele bron erop wijst dat uw district onveilig zou zijn. Er is in de bronnen wel sprake van toenemende activiteiten van AGE's, bijvoorbeeld via de verdeling van nightletters (dreigbrieven die 's nachts worden verspreid) en occasionele IED's (bermbommen) en hinderlagen, doch deze vinden vooral in andere gebieden plaats. Bovendien voert u zelf geen specifieke elementen aan die op een voor burgers onveilige situatie wijzen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Aangaande MOHAMMAD QASEM Shabana:

### **"A. Feitenrelaas**

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit Mazar-e Sharif. U verklaarde minderjarig te zijn bij aankomst in België. De plaatselijke commandant A.(...) K.(...) zou, via zijn moeder, uw familie hebben benaderd om u ten huwelijk te vragen. Deze commandant was al getrouwd en was een ouder persoon. Uw familie weigerde u aan hem uit te huwelijken. Op een dag zou de commandant zelf naar uw huis zijn gekomen. Hij zou u hebben meegenomen. Daarbij werd geweld gebruikt tegen uw familie. De commandant bracht u onder bij diens moeder die u na twee dagen hielp ontsnappen. U ging naar uw oom die in dezelfde wijk woonde. Uw familie heeft u daar vervoegd. Twee dagen nadien heeft uw familie u, samen met uw meerderjarige broer M.(...) R.(...) (OV 6.367.945 en CG 09/10168), uit Afghanistan weggestuurd uit vrees voor die commandant. U reisde samen met uw broer, via een smokkelaar, illegaal naar Griekenland waar op 3 oktober 2008 uw vingerafdrukken werden genomen. Vanuit Griekenland reisde u met valse paspoorten naar België waar u op 27 december 2008 aankwam. Op 6 januari 2009 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een "taskara" (Afghaans identiteitsbewijs) voor.

### **B. Motivering**

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. In casu dient echter, na een grondig individueel

onderzoek van uw asielaanvraag, te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Het CGVS stelt vast dat uw kennis aangaande de persoon die u wilde huwen dermate vaag en beperkt is dat de geloofwaardigheid van uw relaas wordt ondermijnd. Zo is het zeer merkwaardig dat u, noch uw broer, enig idee hebben van hoe die commandant u zou kennen of weet zou hebben van u en u aldus een geschikte bruid vond (zie gehoorverslag CGVS 14/01/2010 p.18 en broer p.11). U zou vóór uw ontvoering deze persoon nooit hebben gezien of hebben ontmoet. Het is dan ook maar de vraag waarom deze commandant persé met ú wou huwen. Hij zou zijn moeder hebben uitgestuurd naar uw moeder om dit te regelen. U daarom ook uitdrukkelijk de vraag gesteld waarom hij precies ú begeerde, stelt u dat u dit zelf niet weet, maar misschien dat uw moeder dat wel weet. U heeft het uw moeder, ondanks de ernst van de situatie, blijkbaar niet gevraagd (zie gehoorverslag CGVS p. 18 en 20). U weet bijgevolg niet hoe de commandant van uw bestaan op de hoogte is geraakt, noch waarom hij u verkoos als bruid. Nochtans moet dit soort zaken zeker aan bod zijn gekomen in de gesprekken die zijn moeder met uw moeder moet hebben gevoerd en is het niet meer dan logisch dat u zich hierover zou hebben bevraagd bij uw moeder.

Over A.(...) K.(...) wist u enkel dat hij een commandant was, maar voor wie of wat hij vocht of aan welke zijde hij stond kon u niet vertellen. U wist niet of deze commandant een Tadjiek is of niet. Nochtans is de etnische origine van een persoon in de Afghaanse context een zeer relevant gegeven, des te meer bij een huwelijksbemiddeling. U wist evenmin welke taal de commandant sprak, wat op zich al een aanwijzing kon zijn voor zijn etnische afkomst. U verklaarde in dit verband dat u hem niet heeft horen praten (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Nochtans zou diezelfde commandant u enige tijd later eigenhandig hebben 'ontvoerd', weliswaar geholpen door enkele kompanen, en naar zijn moeder hebben gebracht. Het is ongeloofwaardig dat er in de commotie, veroorzaakt door een dergelijke gebeurtenis, geen woord zou zijn gewisseld tussen de commandant enerzijds en zijn handlangers, uw familie of uzelf anderzijds (zie gehoorverslag CGVS p. 20).

U kon dermate weinig informatie geven over die persoon hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt. Het is immers door toedoen van die persoon dat u uw land van oorsprong en uw familie zou hebben verlaten. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet meer informatie kan geven. Te meer u gedurende twee dagen bij zijn moeder zou zijn ondergebracht en u toch ook via haar - zij was uw situatie toegenegen aangezien zij u later liet ontsnappen - bepaalde bijzonderheden over haar zoon moet hebben vernomen (zie gehoorverslag CGVS p. 21).

Daarnaast kan u op geen enkele wijze duidelijk maken rond welk tijdstip of in welke periode precies de beweerde feiten zich hebben afgespeeld én wanneer u Afghanistan om die reden heeft verlaten. Zo verklaarde u dat de moeder van commandant A.(...) K.(...) reeds voor de halfjaarlijkse examens (het "4,5 maanden" examen) uw hand kwam vragen. Dat er na die examens een vakantieperiode was. Dat u alvorens de schoolperiode weer begon werd meegenomen door de commandant A.(...) K.(...). Dat u twee dagen na uw ontsnapping Afghanistan kon verlaten. Dat het warm was in die periode. Echter kon u daar geen enkele datum, zelfs geen maand, zelfs geen kalenderjaar opplakken (zie gehoorverslag CGVS p.4). U wist niet hoelang die vakantieperiode precies duurde en welke maanden dit betrof (zie gehoorverslag CGVS p.4 en 10). U verwees weliswaar naar het warme weer, maar u wist niet welk seizoen het was in Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS p.4). U kon uw vertrek aan geen enkele gebeurtenis of belangrijk feest linken (zie gehoorverslag CGVS p.4), bijvoorbeeld de "Ramadan" of het Afghaanse Nieuwjaar, twee feesten die een groot sociaal en/of religieus belang hebben. U kon het ogenblik van uw vertrek uit Afghanistan op geen enkele manier toelichten of bij benadering in de tijd situeren (zie gehoorverslag CGVS p.5). U wist verder niet wanneer het schooljaar begint in Afghanistan en wanneer er dan bijgevolg precies vakanties zijn (zie gehoorverslag CGVS 14/01/2010 p.9). Indien u werkelijk in Afghanistan minstens tot het einde van de zevende klas school zou hebben gelopen, kan toch redelijkerwijze worden verwacht dat u het schooljaar en de vakantieperiodes beter kan situeren, evenals dat u uw vertrek in de tijd kan situeren. Uw onwetendheid kan bezwaarlijk worden toegeschreven aan uw gebrek aan scholing aangezien u tot en met de 7e klas naar school bent gegaan. Dat u bijgevolg geen enkel benul zou hebben van de Afghaanse kalender en seizoenen, noch in staat zou zijn uw vertrek (groveweg) in de tijd te situeren, is niet geloofwaardig.

Verder stelt het CGVS vast dat u en uw broer onsamenhangende verklaringen aflegden over jullie reis van Afghanistan naar Europa waardoor het CGVS niet in staat is om uw precieze tijdstip van vertrek uit uw land van oorsprong vast te stellen. U kon geen enkel van de doorreislanden bij naam noemen (zie gehoorverslag CGVS p.16). Uw familie zou in Afghanistan op een minimum aan tijd, nl. slechts twee dagen tijd, iemand hebben gevonden om u vanuit Mazar-e Sharif naar België te brengen, hetgeen op zich weinig geloofwaardig overkomt (zie gehoorverslag CGVS broer p.16). Een dergelijke reis vergt een zekere organisatie die toch enige tijd in beslag neemt. Bovendien ontkende zowel u als uw broer, ten overstaan van de Belgische asielinstanties, dat op 3 oktober 2008 in Griekenland jullie vingerafdrukken werden genomen door de Griekse autoriteiten, hetgeen nochtans blijkt uit informatie die

aan het administratieve dossier werd toegevoegd (zie gehoorverslag CGVS p.16). Aldus ontstaat het vermoeden dat u bepaalde zaken betreffende jullie vertrek en reisweg niet waarheidsgetrouw weergeeft. Men kan redelijkerwijze verwachten dat u bij het indienen van een asielaanvraag van bij aanvang van de asielprocedure, spontaan, een waarheidsgetrouwe en zo volledig mogelijke getuigenis aflegt omtrent de elementaire gegevens van uw asielaanvraag ("Handbook on procedures and criteria for determining refugee status", UNHCR, 1992, p.48-49). Uw verblijf in andere regio's of landen alvorens uw asielaanvraag in België betreft een elementair gegeven van uw asielaanvraag. Dat in Griekenland uw vingerafdrukken zouden zijn genomen door een medewerker van de smokkelaar die u naar hier bracht, is geenszins een afdoende verklaring. Het gaat hier duidelijk om de vingerafdrukken, genomen door de Griekse autoriteiten, hetgeen u steevast ontkende toen u hierop werd gewezen.

Ten slotte stelt het CGVS vast dat u, met uitzondering van uw "taskara", geen enkel document ter staving van uw asielrelaas kan voorleggen. In hetzelfde verband verklaarde u op weinig overtuigende wijze dat u momenteel geen contact meer heeft met uw familie in Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS p.5). U zou geen contact meer hebben met uw ouders omdat u het telefoonnummer van uw ouders niet meer heeft. Opnieuw komt dit weinig geloofwaardig over. Nochtans blijkt uit uw verklaringen, evenals uit die van uw broer, dat uw vader over een eigen mobiel telefoontoestel beschikte toen u nog daar was (zie gehoorverslag CGVS p.21). Dat noch u, noch uw broer dat nummer kennen, noch kunnen achterhalen is ongeloofwaardig. Uw broer zou zelf ook over een GSM beschikken en zou op dat nummer al twee keer door jullie ouders zijn opgebeld (zie gehoorverslag CGVS p.5). Zij zouden jullie nummer 'via een Afghaan uit Antwerpen wiens echtgenote Z.(...) toevallig een kennis was van jullie ouders' hebben gekregen (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Indien het voor uw ouders in Afghanistan mogelijk was jullie nummer te achterhalen moet het omgekeerde vanuit België zeker en vast ook mogelijk zijn, eventueel via bovenvermelde Z.(...). Het lijkt erop dat jullie weinig moeite doen om jullie ouders, die mogelijks nog problemen kunnen ondervinden met Commandant A.(...), te kunnen contacteren en eventueel meer informatie aangaande hun actuele situatie te vergaren. Dit alles is bijzonder essentieel voor de beoordeling van de door u beweerde vrees voor vervolging en doet aldus afbreuk aan de ernst én de geloofwaardigheid ervan.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen kan u de Vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA-research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapende conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid. Maar het stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van anti-regeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook

*burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.*

*Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Mazar-e Sharif te worden beoordeeld. Het UNHCR vermeldde op 6 oktober 2008 de noordelijk gelegen provincies Sar-e Pul, Balkh, Samangan en Badakhshan niet als onveilige provincies. Ook uit de meer recente informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat geen enkele bron erop wijst dat uw district onveilig zou zijn. Er is in de bronnen wel sprake van toenemende activiteiten van AGE's, bijvoorbeeld via de verdeling van nightletters (dreigbrieven die 's nachts worden verspreid) en occasionele IED's (bermbommen) en hinderlagen, doch deze vinden vooral in andere gebieden plaats. Bovendien voert u zelf geen specifieke elementen aan die op een voor burgers onveilige situatie wijzen.*

*Volledigheidshalve wenst het CGVS aan te stippen dat ook in hoofde van uw broer een weigeringsbeslissing van de hoedanigheid van vluchteling met weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."*

## **2. Over de rechtspleging**

Op 28 oktober 2010 dienen verzoekers een replieknota in als antwoord op de nota en de "Subject Related Briefing" van 23 augustus 2010 met betrekking tot de veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan.

De procedure voor de Raad is essentieel schriftelijk (artikel 39/60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet)), waarbij de regelgeving uitdrukkelijk de proceduregeschreven bepaalt welke in het raam van een geding voor de Raad kunnen/moeten worden ingediend. Te dezen voorziet de vreemdelingenwet, noch het PR RVV dat een verzoeker, die voor de Raad een beroep in volle rechtsmacht instelt tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een repliekmemoirie kan indienen. Daarnaast volgt uit de wetsgenese van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat de uitoefening van de bevoegdheid van volle rechtsmacht uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier – "i.e. het administratief dossier waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gesteund om tot de aangevochten administratieve beslissing te komen, te samen met de procedurestukken (i.e. het verzoekschrift incl. de erbij gevoegde bijlagen; de nota van de verwerende partij; in voorkomend geval het aanvullend schriftelijk verslag en de replieknota bedoeld in artikel 39/76, § 1, eerste lid) – en van de nieuwe gegevens die overeenkomstig artikel 39/76, §1, op ontvankelijke wijze bij het onderzoek mogen worden betrokken." (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State

en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95-96). Omwille van het voorgaande alleen al moet de "repliekmemoirie" uit de debatten worden geweerd. Eenzelfde conclusie geldt om dezelfde redenen voor de hypothese dat deze "repliekmemoirie" moet worden beschouwd als een pleitnota. Ook die moet uit de debatten worden gelaten. De supra uiteengezette algemene regel leidt evenwel uitzondering in de mate dat het niet in de rechtspleging voorziene procedureschrift nieuwe gegevens bevat of aan deze gegevens is toegevoegd en enkel in de mate dat dit geschrift ertoe strekt uiteen te zetten op welke wijze deze beantwoorden aan de definitie gegeven in artikel 39/76, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en voldoen aan de voorwaarden bepaald in het derde lid van dezelfde bepaling. De "repliekmemoirie" van verzoekers bevat geen uiteenzetting ter zake. In de mate dat verzoekers ter terechtzitting een mondelinge uiteenzetting geven over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, meer in het bijzonder over Mazar-e Sharif, kan worden verwezen naar punt 3.9..

## **3. Over de gegrondheid van het beroep**

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet, ondernemen verzoekers in vier onderdelen een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten.

Ter terechtzitting van 17 december 2010 legt de voogd van verzoekster een kopie van een klacht neer dat de vader van verzoekers zou hebben ingediend bij het politiecommissariaat in de provincie Balkh.

3.2. Blijkens de bestreden beslissing van verzoeker wordt zijn asielaanvraag geweigerd omdat hij er niet in slaagde zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat verzoeker geen enkel document neerlegt ter staving van zijn asielrelaas, zijn identiteitsbewijs enkel zijn identiteit kan staven en zijn verklaringen dermate vaag en onsamenhangend zijn waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Zo stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoeker op geen enkele wijze duidelijk kan maken wanneer de feiten zich precies afspeelden en wanneer hij Afghanistan zou hebben verlaten, zijn kennis aangaande de persoon die zijn zus wilde huwen dermate vaag en beperkt is dat de geloofwaardigheid van zijn relaas verder wordt ondermijnd, hij het telefoonnummer van zijn vader in Afghanistan niet kent en geen enkele bron erop wijst dat zijn district, Mazar-e Sharif, onveilig zou zijn.

Blijkens de bestreden beslissing van verzoekster wordt haar asielaanvraag geweigerd omdat haar kennis omtrent de persoon die haar wilde huwen vaag en beperkt is, zij op geen enkele wijze duidelijk kon maken rond welk tijdstip of in welke periode de feiten zich hebben afgespeeld, zij onsamenhangende verklaringen aflegde over de reis, zij geen enkel document ter staving van het asielrelaas kan voorleggen en geen enkele bron erop wijst dat haar district, Mazar-e Sharif, onveilig zou zijn.

3.3. Waar verzoekers betogen dat zij beiden zeer jong zijn, zij helemaal niet bezig zijn met het situeren in de tijd, dit niet van groot belang is in de Afghaanse context, zij ontredderd waren en de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met verzoeksters minderjarigheid en zij wel degelijk een poging heeft gedaan om de feiten te kunnen situeren, kunnen zij de Raad niet overtuigen. Zo kan van verzoekers minstens verwacht worden dat zij ondubbelzinnig kunnen aangeven wanneer de feiten, oorzaak van hun vlucht uit Afghanistan, plaatsvonden en zij coherente en waarachtige verklaringen afleggen over hun reisweg, wat in casu niet het geval is. Noch de minderjarigheid, noch de Afghaanse context kunnen een verklaring bieden voor de vaststellingen dat verzoekster, die tot de zevende klas school liep, geen benul heeft van de Afghaanse kalender, haar vertrek niet kan situeren en evenmin het schooljaar en de schoolvakanties kan situeren. Dat verzoekers niet wisten dat hun vingerafdrukken werden genomen in Griekenland wijzigt niets aan de vaststelling dat zij omtrent de duur van hun reis, en derhalve het tijdstip van hun vlucht uit hun land van herkomst, leugenachtige verklaringen afleggen.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, staart de commissaris-generaal zich niet blind op de schatting van de tijd maar stelt hij enkel vast dat verzoekers 1) de feiten niet kunnen situeren, 2) verklaren dat hun reisweg plusminus 1 maand duurde alvorens in België asiel aan te vragen terwijl hun vingerafdrukken in Griekenland werden genomen 3 maanden voordat hier asiel werd aangevraagd, en 3) zelf verklaarden dat zij hun land van herkomst ontvluchtten 2 dagen nadat de moeder van de commandant verzoekster liet ontsnappen, verklaring die in de bestreden beslissing terecht ongeloofwaardig wordt bevonden omdat een dergelijke reis/vlucht een zekere organisatie vergt die enige tijd in beslag neemt, temeer verzoeker verklaart dat hun vader zijn winkel en huis moest verkopen om de smokkelaar te betalen. Met het argument dat de schatting in de tijd niet al te strikt moet genomen worden en zij moeite hebben om dingen in de tijd te situeren, kunnen zij deze vaststellingen vergoelijken noch verklaren. Immers, de Raad wijst er in deze op dat van verzoekers niet wordt gevraagd wanneer precies, met datum en uur, de feiten plaatsvonden, zij hun land ontvluchtten en de tijd dat hun vlucht duurde, doch wel dat zij dit "grofweg" kunnen aangeven, wat niet het geval is.

3.4. Verzoekers betwisten niet dat hun kennis over de commandant die verzoekster de hand vroeg beperkt is, doch wijten dit aan hun minderjarigheid op het ogenblik van het beweerde huwelijksaanzoek, het feit dat het algemeen geweten is dat de Afghaanse vrouw een minderwaardige positie bekleedt en veel respect verschuldigd is, en zij niet geïnteresseerd was in de commandant. Zij wijzen er voorts op dat zij wel zijn naam kenden en wisten van welke streek hij vandaan kwam zodat het Commissariaat-generaal toch de mogelijkheid moet hebben gehad om de nodige opzoekingen te doen.



De Raad is van oordeel dat van verzoekers mag verwacht worden dat zij hun vrees voor vervolging afdoende kunnen toelichten en derhalve informatie moeten kunnen verschaffen over de persoon die verzoekster wilde huwen en waarom hij dit wilde. Een huwelijksaanzoek is immers een belangrijke gebeurtenis, niet in het minst omdat daar de toekomst van de bruid/bruidegom wordt bepaald, zodat redelijkerwijs mag verwacht worden dat de kandidaat of de persoon die de kandidaat vertegenwoordigt en het aanzoek doet, de nodige precieze gegevens zal verstrekken over de persoon zelf en zijn familie, de reden van het aanzoek en eventuele pecuniaire voorstellen doet. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun kennis van de persoon A. K. zo beperkt is dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het opgediste relaas. Zelfs al waren verzoekers minderjarig op het ogenblik van het huwelijksaanzoek, de kidnapping van verzoekster en de vrijlating door de moeder van de commandant, dan nog kan verwacht worden dat hun ouders hen de nodige inlichtingen zouden hebben verschaft vermits deze laatsten besloten hals over kop hun huis en winkel te verkopen en verzoekers naar het buitenland te sturen. Meer nog, naar het oordeel van de Raad is het niet geloofwaardig dat een voor verzoekers ouders totaal onbekende vrouw, zonder enig voorteken aan huis komt en om de hand van de dochter verzoekt. Waar verzoekers het Commissariaat-generaal verwijten geen onderzoek te hebben gedaan, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.5. Dat verzoekers het nummer van hun ouders niet kennen, wordt terecht als onwaarschijnlijk beoordeeld. Zelfs indien verzoeker zijn GSM zou zijn verloren met alle telefoonnummers dan nog kan aangenomen worden dat hij minstens het nummer van zijn vader uit het hoofd kent. Overigens blijkt dat verzoekers wel degelijk via bekenden in België contact zouden hebben gehad met hun vader zodat hun houding wijst op een gebrek aan medewerking.

3.6. In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat verzoekster behoort tot de sociale groep van jonge meisjes die worden verplicht in een gedwongen huwelijk te stappen met machthebbers of gezaghebbers in hun streek waartegen geen efficiënte bescherming mogelijk is, dient te worden opgemerkt dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. Gelet op bovenstaande overwegingen, maken verzoekers hun relaas niet aannemelijk. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. In de marge dient te worden opgemerkt dat zo A. K. een machthebber of een gezaghebber in hun streek is, dit nog een reden te meer is dat verzoekers meer informatie over hem zouden moeten kennen.

3.7. Wat betreft de kopie van de klacht bij de politiecommissaris van de provincie Balkh wijst de Raad erop dat uit de vertaling blijkt dat deze klacht werd ingediend op 1/8/1388 doch verzoekers tijdens het gehoor geen melding hebben gemaakt van een klacht. Daarenboven blijkt dat volgens de inhoud van deze klacht verzoekster *“dankzij het actieve optreden van de opsporingsdiensten van het politiecommissariaat (...) uit de hand van de ontvoerder (kon) vrijgelaten worden”*, hetgeen niet strookt met het relaas van verzoekers. Derhalve kan aan dit stuk geen objectieve bewijswaarde worden toegekend, temeer het slechts een faxkopie betreft.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.9. Verzoekers wijzen erop dat hun herkomst uit Mazar-e Sharif niet in twijfel wordt getrokken, de informatie waarop de commissaris-generaal steunt niet actueel is en uit de meest recente informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Balkh ernstig verslechterd is. Onder verwijzing naar zes artikels over de actuele situatie in Balkh stellen verzoekers dat reeds op 23 september 2009 de gouverneur van de provincie Balkh alarm sloeg, ook het verslag van Al Jazeera een verslechtering van de situatie beschrijft, de “New Strategic security Initiative” van 5 mei 2010 vermeldt dat de veiligheid in deze regio zal verslechteren gezien een verhoging van IED-explosies en andere gewapende aanvallen tegen Nato en plaatselijke troepen, een alarmerende opstoot van kidnappings en moorden wordt gemeld in de provincie Balkh, ook een Belgische burger werd ontvoerd en vastgehouden waarna hij werd vrijgelaten door tussenkomst van de politie, de apathie van de lokale politie de escalatie van de

misdaad in de hand heeft gewerkt, ISAF melding maakt van een gewapende groep individuen en vermoedelijke opstandelingen die werden gedood in de provincie Balkh, een team een netwerk aan het opsporen was dat betrokken was in het plannen van aanvallen op Mazar-e Sharif, een kandidaat van de parlementsverkiezingen werd gevisieerd en zes bewakers van een privébank werden gedood bij een overval. Verzoekers concluderen dat uit de informatie duidelijk blijkt dat hun veiligheid niet meer gegarandeerd kan worden en vragen in hoofdorde dat hen het statuut van subsidiaire bescherming wordt toegekend op basis van willekeurig geweld en in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissingen worden vernietigd voor een bijkomend onderzoek naar de veiligheidssituatie in Mazar-e Sharif.

Bij de nota laat verwerende partij een update geworden van de veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan tussen juni 2009 en augustus 2010. In de nota wijst verwerende partij er vooreerst op dat UNHCR met zijn fysieke aanwezigheid in alle delen van Afghanistan en zijn uitgebreid netwerk aan contacten het best geplaatst is om advies te verlenen over de noodzaak aan subsidiaire bescherming en dat bij een herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie de commissaris-generaal het UNHCR-rapport *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan"* van juli 2009 dan ook in rekening heeft genomen. In dit rapport stelt UNHCR dat het zich niet meer in staat acht om een accurate Security update vrij te geven waarbij de specifieke conflictgebieden worden afgebakend. In het rapport wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds bevestigd waardoor de aanvragen door Afgaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten worden beoordeeld, in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door verzoeker en op basis van de informatie van de plaats van herkomst. Verwerende partij onderstreept dat er diverse objectieve elementen noodzakelijkerwijs in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet te evalueren, met name het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, en luchtbombardementen. Verwerende partij werpt verder op dat verzoekers de objectieve elementen niet betwisten en onvoldoende aantonen in welke mate de door hen aan het verzoekschrift toegevoegde krantenartikels van die aard zijn dat ze de conclusies van de CEDOCA in een ander daglicht kunnen plaatsen. Verweerder besluit dat uit de recente informatie niet blijkt dat de situatie in het district Mazar-e Sharif dusdanig gewijzigd zou zijn dat er heden wel sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting betogen verzoekers onder verwijzing naar de informatie van de aan de nota toegevoegd update dat men zeer omzichtig moet zijn met het trekken van conclusies uit onvolledige informatie, er een duidelijke toename is van geweld en een verslechtering is van de veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan en in het bijzonder in de provincie Balkh, en dat de toekenning van de subsidiaire bescherming er een logisch gevolg moet van zijn. Verzoekers wijzen erop dat, in de veronderstelling dat zij zouden moeten terugkeren, het duidelijk is dat zij door districten moeten reizen die hen blootstellen aan een meer dan reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, vermits net de wegen naar het noorden als zeer belangrijk en strategisch worden beschouwd.

De Raad is van oordeel dat het buiten kijf staat dat de veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan het laatste jaar verslechterd is. Immers, in de update van verwerende partij staat duidelijk vermeld dat in algemene termen volgens het UNHCR-rapport van juli 2009 de veiligheidssituatie in het noorden verslechterd en de infiltratie van antiregeringselementen (AGE's) toegenomen is. Ook volgens ICRC heeft het noorden sinds de lente van 2009 te maken met een toename van gewapende clashes, raketaanvallen, hinderlagen en berm bommen. Volgens het Afghanistan Analyst Network hebben de Taliban de destabilisatie van het noorden van het land als doel, omdat ze op die manier de steun van een deel van de bevolking voor de regering willen wegnemen. Een stabiele noordelijke regio, zou voor de regering een basis in de bevolking betekenen. De VN Veiligheidsraad stelde in juni 2010 dat de veiligheidssituatie in het noorden relatief stabiel bleef in vergelijking met de andere regio's in Afghanistan, ondanks de verhoogde activiteit van opstandelingen. Geweld gerelateerd aan criminaliteit is nog steeds de belangrijkste veiligheidszorg. In 2010 is er sprake geweest van geïsoleerde, gecoördineerde activiteiten van opstandelingen. In andere gebieden is de lokale bevolking in staat gebleven de opstandelingen te weerstaan, zelfs indien er een lage ISAF of ANSF aanwezigheid is. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten (Badakhshan, Kunduz, Takhar en Baghlan) een scherpe toename kende met een sterke stijging van het aantal

burgerslachtoffers tot gevolg (p. 15-16). Meer specifiek met betrekking tot de provincie Balkh leest de Raad dat er in toenemende mate veiligheidsincidenten zijn in de districten Char Bulak en Chimtal. De door ANSO vermelde gebeurtenissen betreffen af en toe een aanval van AGE's in de provincie of een explosie van een IED (improvised explosive devices), louter gericht tegen PGF (pro-government forces), aanwezigheid van AGE's in Char Bulak, aanvallen op ANP in Chimal en Char Bulak en toenemende onveiligheid langs de weg van Mazar-e Sharif naar Sheberghan, clashes in het district Khulm, aanvallen op NGO's, PGF en verkiezingskandidaten in de districten Kaldar en Kishindeh, de aanwezigheid van AGE's in Sholgara district, een burger werd geëxecuteerd in Chahar Kint en er werden veiligheidsincidenten gemeld in het district Nahri Shahi.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve, in tegenstelling tot wat verzoekers ter terechtzitting voorhouden, dat er op dit moment in Mazar-e Sharif voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat, in het licht van de recente informatie over hun plaats van herkomst, Mazar-e Sharif stad, verzoekers niet in aanmerking komen voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoekers voorhouden dat zij door onveilig gebied zullen moeten reizen in de veronderstelling dat zij moeten terugkeren naar Mazar-e Sharif, wijst de Raad op het krantenartikel dat verzoekers bij het verzoekschrift voegen waaruit blijkt dat er zeven "checkpoints" zijn om het vliegveld van Mazar-e Sharif te bereiken ("*New battleground in N Afghanistan?*", p. 1). De Raad is van oordeel dat het bestaan van deze "checkpoints" er enkel op wijst dat de Afghaanse overheid het nodige doet om de veiligheid te handhaven voor burgers tussen de stad en het vliegveld.

De andere krantenartikels die verzoekers bij het verzoekschrift hebben gevoegd wijzen weliswaar op een verslechtering van de veiligheidssituatie en een verhoging van de criminaliteit, doch deze artikels vermogen niet de informatie van de update, waarbij bronnen zijn gebruikt die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren (zie update p. 3 en de bijlagen p. 28-32), en de conclusies die daaruit zijn getrokken te ontkrachten.

De Raad ontwaart geen andere elementen in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekers in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS